

Treba poslepu

Napsal uživatel Tapi Synáková
Pátek, 07 Leden 2005 04:00

Ženský se dělí na slepice a vichřice. A většinou se pozná na první pohled, maximálně poslech, která je která. To se ovšem netýká Radky Sobůlkové řečený Vlasatice. To není vichřice, ale tajfun, tornádo, blondatá smršť s hebkým hláskem a naivním ksichtíkem, kterej pochopitelně nikoho nevaruje, takže se dotyčnej lehce nechá unést, pak plachtí vzduchem a probere se až vodhozenej do mokrého písku. Moc klukům jsem dělal vrbu, nejdřív na gymplu a pak na vandru. Teda jen těm, který navzdory našemu navyklému způsobu hovoru uvěřili, že spolu nic nemáme, teď ani předtím. Což zdaleka nebyla většina.

Když mi v pondělí zavolala, jestli bych s ní nejel k Jackovi do Závrch, měl jsem z toho docela šok.

Ne z těch Závrch, už mě tam zvala. Ale nikdy se mi to nehodilo. Nák se mi nehodí jet s partou, s kterou začala jezdit během mý vojny. Kvůli jedný holce, ale to sem nepatří.

Tak za prvé: proč nejede na countrybál Bubáků, událost sezóny, kde budou všichni její parťáci? Ona, loňská královna plesu? Strašně ráda tancuje a tam si nikdy, co pamatuju, od večera do rána nesesdla.

Slyšel jsem teda, že má kluka. To u ní nebylo nic divnýho, ale s tímhle prej už chodila tři měsíce, což bylo neuvěřitelný. Nebyl Brňák, takže jsem ho neznal, ale takovou výdrž jsem u ní nezažil za celou dobu, co se známe. Pomalu sedm let.

Konečně bych i pochopil, že chce jet se svým klukem někam sama, i když to je pro ni netypický, ale proč mě teda tahá s sebou?

Nakonec mě zlákal ty Závrchy. Slyšel jsem o tom už od Shortyho, banjisty naší vojenský kapely. Tomu Jackovi je přes sedumdesát. Dělal všechno možný, cestoval, umí asi pět jazyků, píše, hraje na housle, flétnu a kytaru a maluje. Žije na chalupě kousek od polskejch hranic a o víkendech k němu jezdí vandráci z celý republiky. Shorty mě tam právě zval, jenže s ním bysme si museli dávat složitě sraz, každej tam máme cestu z jiný strany. Von je z Liberce. Byl jsem teda rád, že jedu s Vlasaticí, tak jsem se nechal ještě asi čtvrt hodiny přemlouvát a pak jsme se dohodli na pátek.

Treba poslepu

Napsal uživatel Tapi Synáková
Pátek, 07 Leden 2005 04:00

*

Elf je furt stejnej. Když mu člověk z dobroty srdce něco nabízí, pomalu aby ho prosil. Jasně se na ty Závrchy třás, ale celou dobu se vymlouval na bubáckej countrybál, že už to Princezně slíbil. Takže jsem tvrdě zasměchovala, teď nebo bůhví kdy až nikdy, a hele jak rychle souhlasil. No, jestli Princezna je ta zrzka ve vytahaném svetru, co má dobrej hlas, ale furt ho potřebuje zalejvat, byl možná rád, že na bál nemusí. Ale nevím to jistě, už se v těch jeho klekánicích nestíhám orientovat.

Tanec začal hned na nádraží.

"Ty ses snad zbláznila! Kde máš bágl?"

"Doma. Tam budu spát na peci - a co se staráš?"

"Takhle jedeš na vandr, jo? A se mnou! Co když někde zakufrujem? Nemysli si, že tě vemu do spacáku!"

"Tos mě ranil, po ničem tak neprahnu. Kde bysme přespávali? O půlnoci jsme v Hronově, tam nám jede autobus a pak je to asi tři kiláky pěšky. Vyzkoušenej spoj!"

"Jo a ty mě tvrdíš, že v noci někam trefíš. Pamatuju jaks nás vedla na potlach Pavučiny, a to bylo za bílýho dne!"

To měl teda pravdu, a bylo to od něho pěkně sprostý. Copak jsem mohla za to, že tehdy pokáceli ten strom, podle kterýho jsem vždycky odbočila? Ostatně nevím, proč by mělo trampovi ublížit šest kiláků navíc. Aspoň dvacet lidí tam tehdy šlo a jenom on mi to bude ještě po třech letech připomínat. A tak jsem nasadila smrtonosnej úsměv a povídám:

Třeba poslepu

Napsal uživatel Tapi Synáková
Pátek, 07 Leden 2005 04:00

"Chápu, že z představy, že se mnou strávíš noc ve vpuštěnejch lesích, se ti klepou kolena, ale neboj. Nehodlám prověřovat tvý neschopnosti. Buď bez obav, k Jackovi trefím třeba poslepu."

Byl by mě vážně hnál domů pro bágel. Naštěstí jsem prozíravě přišla na poslední chvíli a jinej vlak nejede. Co mu budu vysvětlovat, proč jedu v zimě bez bagáže. Nejdřív to přece musím říct Martinovi.

*

Tak jsme si užili přestupů a tímhle vlakem pojedem až do Hronova. Vlasatice zdůraznila, že tam budem přesně o půlnoci, bágel jsme hodili na polici a pokračovali v hovoru. Od gymplu jsme si tak nepokecali, a popravdě ani tam, tehdy to bylo jiný. Vlastně jsem zjistil, že je hrozně milá. A krásná, ale to byla vždycky. Rozhod jsem se, že musím prověřit, jak je to s tím jejím klukem.

"No vážný," smála se.

"Ještě řekni, že se chceš vdávat. Ty určitě."

"Už asi jo. Proto jsem taky popřála sluchu tvému letitýmu škemrání a беру tě do Závrch. Hned tak se tam zas nedostanu, a asi puďu z Brna. Tady nemáme kde bydlet. A Martin tam má dobrý místo a kapelu."

Chtěl jsem se zeptat, kamže to vlastně chce brát roha, ale mrkla z okna, za kterým se zvolna dalo do pohybu nádraží, a zaječela: "Kolik je? Půlnoc pryč! Už jsme dávno za Hronovem! Tys nehlídal hodiny!"

V hádkách, čím je to vina, když ona nemá hodinky a já neznám stanice, jsme vystoupili. Nebylo jasné kde. Možná si řeknete, že nádražní ceduli nelze přehlédnout, ale kolem zuřila vánice metelice jak v ruskejch pohádkách. Na předpažení nebylo vidět vlastní rukavici. Nepříjemný, ale holt něco vydržíme. Naštěstí tam visela mapa. A na tý jsme zjistili, že bysme museli vydržet

šestnáct kilometrů lesem, kudy nikdo z nás nešel. S baterkou, která dosvítí tak na tu mapu.

Takovejch příležitostí musí chlap využít a dát ženský najevo, jaký má štěstí, že je právě s ním, protože von se nejen nezalekne, ale spolehlivě ji vochrání. Ani jsem moc neriskoval, věděl jsem, že Vlasatice má za sebou větší šílenosti než pár kiláků ve sněhu. Jenže vona řekla: "Nejdu."

"Co blázníš, seš bez báglu, je sotva deset pod nulou a kdyby bylo nejhůř, takovejch trpaslíků jako ty unesu na zádech sedum," kasal jsem se. Chvilí mě mlčky pozorovala a pak řekla, že si jde vyptat nocleh po barákách. O půlnoci! Cvok.

Naštěstí to nebylo nutný. Hned na nádraží v takový malinký osvětlený cimříčce seděla ajzboňačka a ta nám dovolila využít na spaní celou sousední ratejnu, na rozdíl od tý cimříčky nevytopenou. Ale s tím se nedalo nic dělat, ona sama měla uhlí tak sotva pro sebe do rána. Holt dráhy šetřej. Ale nechala nás sestrčit lavice k sobě a stáhnout ze stolů vikslajvantový ubrusy. Každý celsius dobřej. Eště pátrala, co by nám dala, ale už tam byly jenom kytičky ve vázách, taky vikslajvantový. Chtěl jsem navrhnout, že bysme si je na noc dali do sepjatejch rukou na bříše, aby ráno už s náma neměli práci, ale ta babka, zjevně nešťastná, že se o nás nemůže postarat líp, najednou říká:

"Nakonec, vy už víte, čím se zahřejete, žejo!"

Rozpačitě jsme se podívali na ni, pak na sebe, rozchechtali se a přikejvli. Čistě proto, že by jinak obavama o naše zdraví oko nezahmouřila. Což má ostatně v popisu práce.

Dobrá víla v modré uniformě zmizela za dveřma a před náma bylo pět hodin do ranního vlaku.

"No prosím! Jestli jsem to neříkal! Ted' jsem zvědavej, v čem budeš spát. V mém spacáku, žejo. Člověk se sedum let úspěšně brání, tak sis mě musela vodtáhnout až do Český Metuje. No, když mně slíbíš, že na mě budeš celou noc hodná, tak tě k sobě pustím."

"Budu, Elfe, neboj. Zabalím se do vikslajvantu a pak budu celému Brnu dojatě vykládat, jak v mínus deseti nevhrozil mou čest společným spacákem. Jedno voko nezůstane suchý!"

Vyzývavě po mně mrkla pohledem, otočila se a uvolnila si sponku z hřívy. Vodopád se jí přelil po zádech a já si uvědomil, že dnes budu spát na nejkrásnějších vlasech jaký znám. Schválně jsem si od druháku sedal ve škole za ni, aby mi padaly na lavici. Jak jatej jsem rozbálil. Vlasatice se klidně česala a v momentě, kdy už bylo pozdě na nějakou mou reakci, podotkla: "Hele, Elfe, to s tou svatbou jsem myslela vážně. Bereš to, doufám, na vědomí?" Načež si v naprostém rozporu z předchozí větou začala svlíkat džíny. Pak tlustej svetr. Zarazila u trika a punčocháčů.

"Co blbneš," zachrčel jsem. "Takový vedro zas není!" Ostatně, na jejím triku to bylo nádherně vidět.

"Ty se nesvlíkneš?" usmála se sladce a mrkla, že jsem ztuhnul. Neptejte se kde hlavně. "V tom případě se do tý mumie nevejdem. A co si dáme pod sebe, když nemáš karimatku?" Vypad jsem radši na cigaretu. Venku se sypal sníh, jako by ho platili vod metru. V hlavě prázdko.

★

Měla jsem trochu výčitky svědomí - nesnáším, když jsem odkázaná na něčí pomoc. Nejenže jsem ho vytáhla, ale teď se ještě musí se mnou mačkat ve spacáku. Ale co mám dělat, když mi doktor zakázal nosit cokoli těžkýho. A taky jsem se trochu bála jít sama - co kdybych se po cestě složila. A na Elfa je přes veškerý řeči spoleh. Akorát se teď nesmím ukázat v roli dívenky, která potřebuje mužnou ochranu. To je totiž jeho doména, pak ho nic nezastaví. A na to, abych pět hodin odolávala soustředěnému náporu, je bohužel příliš sympatickej. Ještě navíc ta děsná kosa. Zkuste se tisknout v objetí k někomu takovému a nemyslet na to, že krom alkoholu, kterej stejně nesmím, existuje ještě daleko příjemnější způsob rozeřtátí. Naštěstí jsme byli v tom spacáku tak upnutý, že jsme se prakticky nemohli hnout. Dokud nepraskl zip.

"To snad není pravda!" zavyl Elf. Už dvě hodiny jsme se marně pokoušeli usnout. "No co jsem s tebou moh čekat. To už je osud. Holka, holka," pohládl mi vlasy až do pasu, ruce nestísněné spacákem se mi rozběhly po těle?

Treba poslepu

Napsal uživatel Tapi Synáková
Pátek, 07 Leden 2005 04:00

"Ne!" vykřikla jsem, až se mi konečně podařilo oddělit rty od jeho. Zaznělo to jako vzlyk. Vypletla jsem prsty z dlouhých černých vlasů, kde se bůhvíjak octly, a stiskla mu ramena. "Elfe, prosím tě, nech mě. Já mám Martina fakt ráda!"

"Jasně. A chceš se vdávat. Já to nechápu. Tobě nedošlo, že v Brně je skoro půl miliónu chlapů - vlastně ne, půlka z toho jsou ženský. No tak čtvrt miliónu. Prosím, některý jsou moc mladý nebo moc starý. Anebo ženatý. Dobře, ale furt je tam nejmíň třicet tisíc mužskejch, který by si tě okamžitě vzali, kdybys kejvla prstem - a ty se chceš na nás na všechny vykašlat a utýct - kam vlastně?"

"Do Liberce."

"Hnusný město. Jednou jsem tam byl a stačilo. To ten tvůj borec musí bejt Belmondo kříženej s Hoffmanem. Nebo rovnou pámbu."

"Mhm, docela ses trefil. Malej jako Dustin, sympaticky vošklivej jako Belmondo. Ale boží banjista."

Začal cosi brblat a náhle zmlkl. Ty jeho nenechavý ruce na chvilku zmrtvěly a pak mě prudce sevřel. Vzepřela jsem se, a Elf najednou úplně zvláštním hlasem řek: "Tak už se neper. A neboj." A jeho hlazení bylo zčistajasna jiný. Jemný, skoro otcovský.

*

Panebože, Shorty. Rána palicí do hlavy. Že mě to nenapadlo. Ne, to by mě nemohlo napadnout.

Vlastně psal, že mám ve skříni vyhnat moly z kvádru pro případ, že by se ženil. S vítězným náznakem, že se v tomhle bodě nakonec obešel bez mé pomoci.

Treba poslepu

Napsal uživatel Tapi Synáková
Pátek, 07 Leden 2005 04:00

"Jó ted' vím že můj kamarád byl sekáč fajnovej," hulákal jsem vedle jeho pikování náš největší vojenskej hit. "Maličkej a kulatej byl, každej se mu smál, že mu ženskou přivede sám trpasličí král?" Fakt jsme tuhle vykopávku hráli nejradši, protože byla o nás dvou. Elf je přece něco nad trpaslíkama. A Shorty - no, tomu bych musel holku fakt přivést za ručičku. A ještě, jak on vždycky dodával, by musela bejt slepá.

Ty ženský jsou totiž blbý. Když už se občas našla nějaká, která ocenila jeho recesní duši, tak jí zas vadilo, že je malej. Přitom je to bezvadnej kluk. Už jen to, že ho neštvalo, jak celou vojnu nezakopne o babu, když jsme byli všude spolu a na mě se lepily. Já za to nemůžu, že se mně skoro každá holka líbí. Jemu teda taky, ale z něj to ňák nevyčetly.

A Vlasatice? no nazdar. Ta má ze zlomenejch srdcí skládku za barákem. Chudák Shorty. Netuší, do čeho jde.

Na druhý straně, ona fakt vypadá jako zamilovaná. Poprvé co ji znám. Najednou jsem dostal hroznou radost. Zaplať pámbu, že se tak bránila.

*

Elf je vlastně báječnej. Jakmile mu došlo, že fakt nechci, byl už jenom milej, vůbec ne uraženej. Už jsme neusnuli, ale do rána jsme povídali nebo se jen tulili k sobě a hladili se. Ale jen něžně a proto, že dlaně toho druhýho zahřejou. Nevěřila bych, že se nějakej kluk dokáže takhle chovat.

Paní výpravčí nás nad ránem přišla taktně probudit, že u ní máme uvařenej čaj. Ve vlaku jsme měli co dělat, abychom těch pár stanic neusnuli. A v Hronově honem horký kakao v bufetu, než pojede autobus? a najednou se rozednilo. Po vánici ani památky, krom pŭl metru sněhu. Vyšlo slunce a zůstalo na obloze. Všechno bylo najednou krásný, stromy obalený vatou, šňůrky stop od baráků, sníh jiskřil - a tolik krásy naráz je na mý oči moc. Začaly mě bolet. Ale strašně. A slzet a pálit. A bylo mi jasný, co přijde. Já totiž hrozně trpím na zánět spojivek, a slunko na sněhu? Když nás vyhodil bus ve Žďárkách, už jsem skoro neviděla, i když jsem si nasadila černý brýle. V zimě je nosím s sebou furt, ale byla jsem tak rozespálá, že jsem si na ně nevzpomněla.

Treba poslepu

Napsal uživatel Tapi Synáková
Pátek, 07 Leden 2005 04:00

Na konci vesnice bylo už i na silnici tolik sněhu, že jsem se bořila. A když jsem si představila cestičku lesem? Štěstí, že mě nevidí můj doktor. Cesta k Jackovi, to byla vždycky procházka, kdo moh tušit tohle. Radši nemyslet, co jsem si tímhle mohla zavařit. Ale já přece musím vidět Martinovy oči, až se to doví.

Miláčku, mám pro tebe dvě zprávy. Jednu špatnou a jednu ještě horší? Ne, to jsou hloupý vtipy, on bude určitě rád. Blbý je, že budu muset asi až do porodu ležet.

Došli jsme k posledním domkům, to už jsem se Elfa radši držela, protože jsem málem odbočila do potoka. Rozeznala jsem hradbu lesa.

"Tak prosím. A teď máš možnost předvést, jak trefíš k Jackovi poslepu," řekl Elf sarkasticky. "Věrně tě následuju."

Naštěstí to nemyslel vážně a vzal mě pod paží. A mě poprvé napadlo, jak se bude Martin tvářit, když tam přijdu za ruku s klukem, kterej je tak hezkej, že to ani chlap nemůže přehlédnout.

*

Nevím, jak vypadá sněžná slepota, ale každopádně jsem Vlasatici nejdřív nevěřil. Jenže pak jsem ji dvakrát tahal ze závěje a jednou málem sjela do vody, takže to fligna nebyla. Pak už jsem jí nepustil ruku a do druhý dal březovou větev, kvůli těm závějím. Opravdu jsem ji litoval, protože pohled to byl nádhernej, ty zasněžený kopce v slunci. Ostatně, zatím jsem neměl důvod toho vandru litovat. Ta noc byla pěkná, i když v zájmu svého duševního a tělesného zdraví bych ji znova absolvovat nechtěl. Naštěstí nehrozí.

Hlavně se mi líbilo, že tam přijdeme a oni budou zírat, Shorty a Vlasatice, jak to, že mě ten druhý zná. Vymejšlel jsem si nejlepší ántre, ale pak to nešlo, pořád jsem jí musel popisovat cestu a ona pak určila kam dál. Po potoce nahoru už to bylo jednoduchý, jenže potom začalo stoupání a ona pořád chtěla pomalu a odpočívat, jako by se zrakem ztratila i dech.

Treba poslepu

Napsal uživatel Tapi Synáková
Pátek, 07 Leden 2005 04:00

No a pak jsme vyšli z lesa, byly vidět chalupy a z jedný na protější stráni vyběh pes a začal štěkat, za ním se vyrojilo asi deset lidí a jak jsme se blížili, tak ten nejmenší začal strašně ječet, vodběh a vrátil se s banjem a mezi kopcema se rozlehly tóny Kamaráda.

A já důstojně přicházel jako člověk, kterej ví co je slib danej kamarádovi z vojny, a přiváděl jsem mu za ručičku skvělou holku, pět stop akorát, s černejma brejlema a bílou holí v ruce.